

(Priloga Vrtnu.)

Št. 11.

Ljubljana, dne 1. novembra 1902.

X. tečaj.

Na grobih . . .

Vroče molitve
 Utihnile so,
 Sapice lučce
 Upihnile so:
 Oj lučce male
 Več ne goré,
 Zvezde le zale
 Z neba bliščé.

A po višavah
 Angelov zbori
 Pevajo milo
 O zlatem dvori:
 Tam vsa trpljenja
 Bodo minila,
 Ko nam življenja
 Luč bo vgasnila . . .

Osojski.

Mrtvemu prijatelju.

Luč za lučjo na gomili
 Vgaša ti, prijatelj moj,
 In cvetice upognili
 Zli vetrovi so nocoj.

Naj le zvenejo cvetice,
 Naj le gasne luči žar:
 Saj ljubezen v srcu mojem
 Vgasnila ne bo nikdar.

Osojski.

Cvetice iz rajskega vrta.

6. Krotkost.

Krotkost je tista čednost, s katero premagujemo vse želje po maščevanju in krotimo vsako krivično jezo in nevoljo. Krotkost je v resnici nebeška cvetka, sam božji Zveličar nam jo je posebno priporočil z besedami: „Učite se od mene; zakaj jaz sem krotak in iz srca ponižen.“ Po svoji naravi je človek nagnjen vsled izvirnega greha k temu, da bi povračeval hudo s hudim. Kolikor bolj pa se človek premaguje in kolikor bolj dela nasprotno od tistega, kar mu narekuje jeza, toliko bolj napreduje v krotkosti. Ta čednost se kaže tudi že na zunaj. Lice krotkega človeka je ljubeznivo, vedenje pohlevno, besede pa vedno prijazne.

Kdor se v mladosti navadi premagovati jezo, bo ostal krotak vse svoje življenje. Sv. Frančišek Saleški je bil po naravi zelo nagnjen k jezi; začel se je pa stanovitno premagovati in je bil pozneje tako krotak, da ga ni nič moglo ujeziti. — Ni pa pregrešna pravična jeza n. pr. pri predstojnikih, ki morajo grajati ali kaznovati hudobne podložnike. Seveda mora krščansko krotkost tudi tedaj blažiti njih vedenje, kadar morajo kaznovati največje krivice. Hudobija mora prejeti zaslužen kaznen in sicer tako, da hudobnež spozna svojo krivico in se poboljša. Kdor pa kaznuje v jezi brez premisleka, si sam obteži svojo vest.

V enajstem stoletju je živel na Koroškem grof Viljem. Njegova soproga je bila Hema, vzgojena na dvoru nemškega cesarja Henrika II. in cesarice Kuni-gunde, ki sta oba tako sveto živela, da ju je cerkev prištela svetnikom. Tudi grof Viljem in Hema sta se odlikovala v čednostih; posebno sta pa skrbela za vzgojo svojih sinov Viljema in Hartvika. Huda poskušnja pa je zadela grofa in njegovo soprogo. Grof je imel velike rudnike, katere sta nadzorovala njegova sinova, ko sta odrasla. Zanikerne rudarje sta seveda

morala posvariti; nekega velikega hudobneža sta celo v smrt obsodila in ukazala precej izvršiti smrtno sodbo. To je pa deset drugih rudarjev, ki so bili z umorjenim v sorodu, tako razkačilo, da so se zaprisegli umoriti oba grofiča. Ko sta zopet prišla ogledovat rudnik, so ju rudarji zgrabili in umorili. Ko je grof to zvedel, se je tako razjezil, da je sklenil, ne prej odnehati, dokler ne pomori vseh rudarjev. Hema ga je prosila, naj se premaga in naj poišče tiste, ki so umor zakrivil; grof pa se ni dal utolažiti, ampak zbere celo vojsko, napade rudarje, jih pomori in pokouča vse njih blago in imetje. Ko je začel pozneje premišljevati, koliko ljudi je umoril, koliko družin je naredil nesrečnih, se mu je vzbudila vest in se je začel kesati svojega dejanja. Šel je na božjo pot v Rim, ondi se s pokoro in molitvijo očistil svojih grehov in se spravil z Bogom. Iz Rima je šel še v sveto deželo, da je tudi ondi objokoval svoje grehe, kjer je hodil sam naš Zveličar, kjer je trpel in umrl. Ko je opravil božjo pot, je šel domov; na potu pa, — ko je bil že na koroški zemlji, je zbolel in skesano umrl. Njegova soproga Hema, ko je občutila prav tako žalost ob smrti svojih sinov, pa je jezo premagovala s krščansko krotkostjo, je po odhodu Viljema in po njegovi smrti vse svoje življenje posvetila molitvi in dobrim delom. Umrta je kot redovnica v samostanu, katerega je sama dala sezidati, ljudstvo pa jo je precej po njeni smrti začelo častiti kot svetnico. Kakor v krotkosti, se je odlikovala tudi v vseh drugih čednostih.

Ker je krotkost tako potrebna čednost, se je je treba skrbno vaditi že v mladosti. Zato, ljubi otrok, živi vedno v miru s svojimi brati in sestrami, nikoli jih ne draži, potrpi pa tudi, če ti kdo drugi stori kaj hudega. Krotak otrok nikoli ne zmerja, se ne pretepa in zlasti ne daje nobenih priimkov. Tudi kadar mora kaj potrpeti, ni nejevoljen. Ko je bil sv. Stanislav na Dunaju v šolah, ga je njegov brat Pavel zaradi pobožnosti večkrat zaničeval in celo mučil. Sv. Stanislav je dve leti vse to voljno trpel. Potrudi se tudi ti, ljubi otrok, za nebeško cvetko, za krščansko krotkost!

Ob materinem pogrebu.

Ko krsto polože pred jamo,
Duhovnik še jo pokropi,
Nato pa v grob spustijo mamó,
Nasujejo na vrh prsti.

Sirotno dete pa zajoka,
Nad grobom sklonjeno ihtí;
Ihti, da drugim srce poka:
„Oj mamíca, oj kje ste vi?“

Kaj čem sirota jaz početi?
Na svetu *nimam* iti kam . . .
Na grobu tu želim umreti
In priti v raj nebeški k vam!

— n —

Na grobu svoje matere...

Vaški zvonovi so otožno zapeli oznanjajoč žalostno novico, da se je zopet eden vaščanov preselil v večnost. Prijetni jutranji vzduh je blagodejno vplival na mene, ko sem se izprehajal ob veliki cesti. Nekako čudno mi je bilo pri srcu, ko so mi zadoneli mili glasovi vaških zvonov na uho. „Bog mu daj večni mir; ali veste kdo je umrl?“ vprašala me je stara ženica, ki je nesla lonec vode. „Ne vem“, odvrnem, „mogoče Gozdarjeva Jera, ki je bila zadnji čas hudo bolna.“

Šel sem počasi naprej ter razmišljeval o Gozdarjevi hčerki, ki bo sedaj sama na svetu. Prav milo se mi je storilo.

Prišedši v vas, srečam domačega cerkvenika. Ta mi je zdihnil, ne da bi ga bil kaj vprašal: „Uboga Milica! kaj bo sedaj sama počela, ko nima matere.“

Gozdarjeva Milica je bila zelo pridna deklica. Rada je hodila v šolo; a tudi učila se je dobro. Bila je vedno izmed prvih. Če je le mogla, prišla je vsak dan v šolo. Pa tudi doma je rada ubogala. Ker so bili mati že stari, pomagala jim je pri delu.

A tudi molila je rada. Mama so jo zmiraj lepo učili, kako naj bo pobožna. In res, vsako nedeljo je bila v cerkvi ter je prav lepo molila. Ker je bila pridna in pobožna, so jo vsi radi imeli. Gospod katehet so ji velikokrat dali lepo podobico, ker se je pridno učila. To je tudi mater zelo veselilo. Skrbno so pazili, da se njih ljubljenci ne bi pripetilo kaj slabega.

Ko so Milici pred nekaj dnevi mati hudo zboleli, jim je prav pridno stregla. Nikamor ni šla od doma, ampak vedno je sedela pri postelji ter nosila mami, kar so potrebovali. „Ljuba mama“, dejala je objemajoč jih okrog vratu, „ali bodete kmalu ozdraveli? Saj vedno molim za vas, kakor ste me učili.“ Pri teh besedah so se ji prikazale svetle solze na licih. S trepetajočim glasom so mati zdihnili: „Ljuba moja hčerka, le moli rada in prosi Boga, da mi dá zdravja.“ Pri teh besedah so se nagnili na drugo stran. Lahna rdečica, ki je bila prej še videti na licu, je izginila. A Milica tega ni opazila, ker je bila še premlada. Zraven na stolu je sedela stara ženica, ki je stregla bolnici. Vsega Milica ni mogla sama opraviti. Tudi ženica je bila ginjena ob teh besedah. A ko je videla, da je materi slabše, je hitro vstala ter prinesla kozarec mrzle vode.

„Ali ti hočem poslati po zdravnika?“ vprašala je strežnica, ko je bolnici zopet odleglo. „Le pusti, z menoj gre itak k kraju“, odvrnejo mati z rahlin glasom. „Gospoda izpovednika mi rajši pokliči, težko že diham.“

Res se je videlo bolnici, da že pojema. Strežnica Meta hitro pokliče sosedovega hlapca. Šel je po gospoda župnika.

Milica je pa stala ves čas pri postelji svoje mamice. Niti za trenutek se ni ganila od njih. Če prav je bila še majhna, vendar jo je nekaj bolelo pri srcu. Gotovo je že tudi ona slutila, da bo izgubila mamo. Svetle solze so ji padale po licu in večkrat je glasno zajokala.

Zunaj je kmalu zapel zvonček, ki je naznanjal prihod Gospodov. Meta je hitro pokrila mizo z belim prtom ter prižgala sveči na obeh straneh sv. razpela. „Milica, gospod župnik gredó“, reče potem deklici. „Pojdi ven, tudi jaz pridem za teboj.“ Žalostna je zapustila deklica sobo. „Jera, pripravi se, gospod so tu“, reče bolnici in odide iz sobe. Pred vežnimi vrati je klečalo veliko pobožnih ljudi, katere so izpovednik blagoslovili z Najsvetejšim.

Črez nekoliko časa gospod spet pridejo iz sobe. Obhajali so bolnico, deli jo v sv. olje in podelili ji papežev blagoslov. Tolažili so mater in Milico, pa obljubili, da se bodo obeh spominjali pri sv. maši.

Prva, ki je spet prihitela v sobo, je bila Milica. Pritekla je naravnost k postelji. „Mama! ljuba mama, kako bi že rada videla, da bi bili skoro zdravi.“ A mama ji niso ničesar odgovorili. Le njih pogled je bil uprt v deklico, dasiravno so bile oči že steklene. Svetile se niso več tako lepo kot poprej. Vendar se je lahko bralo iz njih, kaj hočejo povedati. Tudi malo hčerko je omamil ta pogled. Objela je jokaje svojo ljubo mamó ter jo poljubila. — Vse je bilo mirno. Vsi, ki so bili v sobi, so bili ginjeni.

V tem trenutku je zbrala bolnica še enkrat vse svoje moči ter dejala z rahlim glasom: „Dete moje — ljubo dete, pridno bodi, moli rado in vsi te bodo“ . . . a dalje ni mogla. Bolečina ji je zaprla glas. Hotela je še enkrat povzdigniti roko, da bi blagoslovila svojo hčerko, a omahnila ji je na postelj. To so opazili tudi drugi. Pridna Meta je pristopila ter obrisala umirajoči materi smrtni pot s čela. — Prižgala je voščeno svečo . . . Še enkrat je bolnica pogledala, okrog sebe, dvignila se, pa zaprla oči za vedno.

* * *

Črez dva dni so zapeli zopet vaški zvonovi. A ta dan je bil njih glas še otožnejši. Po beli cesti do vaške cerkve se je vila dolga vrsta ljudi. Pogreb je bil Miličine matere. Za krsto sta stopali s solznimi očmi postrežnica umrle Gozdarjeve Jere in ž njo sirota — Milica.

Ubožica je bila še premajhna, zato ni vedela, kaj se pravzaprav godi. Le tedaj, ko so položili krsto v jamo, vzdiknila je s pretresljivim glasom: „Mama, mama — — ljuba mama. Kje so moja mama? Ali so tu notri moja zlata mati?“ A vse je molčalo; nihče ni odgovoril. Le jokanje prisotnih se je slišalo.

Sedaj je bila Milica sama. Sirota brez roditeljev je ostala na svetu. Oče ji je že umrl, ko je bila še majhna. Ko bi se je Meta ne bila usmilila, morala bi bila iti po svetu. Pa usmiljena ženica jo je vzela k sebi ter jo vzgajala kot svojo hčerko.

A tudi to ni trajalo dolgo. Čez nekaj mesecev ji umre tudi ta dobrotnica. Milica je ostala sama. Sirota brez strehe je morala iskati pri dobrih ljudeh živeža. Obleka se ji je strgala, a nobenega ni bilo, ki bi ji bil kupil novo.

Tako zapuščena od vseh je hodila najrajše na pokopališče molit na grob materin.

Nekega hladnega večera je šla memo pokopališča stara ženica. Pobožno se je priklonila pred velikim križem, ki je stal sredi grobov.

Zdelo se ji je, kakor bi nekdo jokal. Obstoji ter posluša. A vedno sliši isti glas. Gre toraj pogledat, kaj to pomeni. Ni se motila. Na grobu poleg vrat je klečala deklica. Naslonjena na križ je molila ter s sklenjenimi rokami klicala: „Mama, mama; kje ste, ljuba mama?“

Te besede so usmiljeno starko globoko ganile. Približala se je tiho deklici ter jo prijela za ramo. „Nikar se ne jokaj, deklica, saj ti bo Bog dal mamico, le pridna bodi in ne jokaj, našla boš mamico!“

Deklica se je ustrašila usmiljene ženice. Neza-vestna se je zgrudila na grob. Stara ženica se je tudi prestrašila. Dvignila je deklico. Dihala je še vendar.

Stresnila jo je ter s težavo nesla na svoj dom. Tu je še le spoznala, da je ta deklica sirota Milica. Čez nekaj časa se je deklica spet zavedela. „Mama, ali ste vi, mama?“ vprašala je s slabotnim glasom.

„Le mirna bodi pa zaspj, da si odpočiješ“, zavrnila jo je prijazna ženica.

Drugi dan, ko se je vzbudila, je gledala začudeno okrog sebe. A ko je spoznala ono staro ženico, je bila spet mirna.

Prišla je huda zima. Drevje je ječalo pod težkim snegom in uboge ptičice so se skrivale iskajoč si toplega zavetja. Debela snežena plast je pokrivala zemljo. Ljudje so jo kopali na vse strani, da bi naredili gaz.

Nekega popoldne grem v vas po opravkih. Mraz je bilo, in dobro sem se moral zaviti v suknjo. Ko pridem na spodnjo stran vasi, zaslišim glasen vrišč in vidim, kako dirjajo ljudje na pokopališče. Tudi jaz sem bil radoveden, kaj se je zgodilo.

Grem toraj hitro in kaj vidim? Na grobu svoje matere je ležala mrtva — Gozdarjeva Milica. Zmrznila je, ker je bila tako slabo oblečena. —

Ona ženica mi je pripovedovala, da je odšla že zjutraj zgodaj z doma, a se ni več vrnila.

Tako je umrla uboga Milica na grobu svoje mamice, katero je ljubila tako iskreno in zvesto. Bog se je je usmilil ter jo poklical k Sebi in k njeni mamici.

Prostoslav.

Zakaj jih ni . . . ?

Jesenski gaj,
Otožni gaj,
Otožno pesem
Mi šumljaj!

In listi ti
Trepečejo,
O cvetnih dneh
Šepečejo:

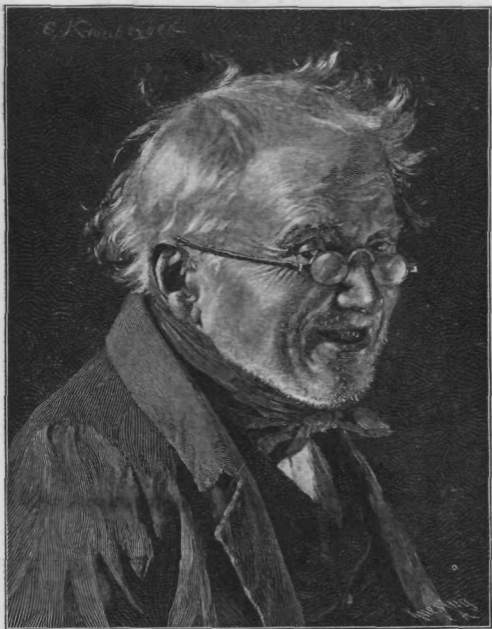
Za listom list
Odpada ti,
Izginja doba
Mlada ti.

„Zakaj jih ni,
Zakaj jih ni
Nič več nazaj —
Pomladnih dni?“

Oj temni gaj,
Ne čakajva —
Odšel je maj, —
Zaplakajva!

Slavko Slavič.

Slika našega dragega strička.

Ljubi svojega bližnjega!

I.

ilo je teden dni pred vsemi Svetimi.

V mali podstrešni sobici mrzlega predmestja životarita dve osebi. Ena vbada pridno šivanko v krilo in je globoko sklonjena nad delom. Imeti mora kakih dvajset let. Poleg nje pa sedi na starem stolu nje sestra, dekletce jedva sedmih let.

Ubožici sta brez staršev; kar si prisluži Anica s šivanko, od tega se živita, Irma pa hodi v šolo . . .

Polagoma se je stemnilo. Anica je morala prenehati z delom in na prošnjo Irmino ji jame pripovedovati o rajnih starših:

„Matere svoje se jaz še prav dobro spominjam. Kaj bi se jih ne, saj so bili tako dobri! A jedva si bila ti stara mesec dni, že so umrli. Tedaj so nama ostali samo še oče. Res po očetovsko so skrbeli za naju. A žalibog ne dolgo. Mene so dali učit se šivanja. Ti pa si bila pri neki sosedinji, da je pazila nate. V šolo še nisi hodila. Naš oče so bili tudi ognjegasec.

Pri nekem požaru so se radi svoje redke požrtvovalnosti ponesrečili. Ko je bila že vsa hiša v plamenu, so naš dobri oče še enkrat skočili v ogenj in rešili mladega gospoda. A podstrešje se je udrlo in tram je zadel očeta tako nesrečno na glavo, da so umrli še tisti dan v bolnici . . .“

Solze so se ulile Anici po licu. Malo časa je prenehala, potem pa zopet nadaljevala:

„Glej, Irma, naš dobri oče so tako ljubili svojega bližnjega, da so šli v smrtno nevarnost zanj. Niso se bali smrti, saj je bilo rešiti življenje bližnjega. A vsega-mogočni Bog jih je poklical k sebi. Sedaj se veselé gori v zlatih nebesih . . . Ko so dobrosrčni ljudje zvedeli, da so najin umrli oče zapustili dve siroti, so dajali meni dela, da sva se preživili . . . O tistem, ki so ga naš oče rešili, nisem slišala družega, kakor da

je bil sin bogatašev in da se je odpeljal takoj drugi dan k svojemu očetu.“

Noč je med tem zavila vso naravo v svoj temni plašč . . . Nocoj niso blesteli oni svetli milijoni na azurnem svodu, kakor navadno; neprodirna megla je legla nad mesto.

Drugo jutro pa je pritisnil mraz, da je vse škripalo pod nogami.

Če si gledal na ulico, si videl, kako je hitel vsakdo domov. Kdo pa je tudi rad na mrazu? Vsak si je zapel obleko tesnejše in povspešil korake . . .

Sedaj je bil tudi čas veselja za otroke, a obenem tudi čas žalosti za starejše. Ko je prihitela Irma domov, je začela takoj naganjati Anico:

„Ani, kaj ne, da mi kupiš venec, da ga ponesem na očetov grob? Kaj ne, da mi ga kupiš?!“

Če boš pridna, ga boš že nesla. A pazi, da se sedaj v tem mrazu ne prehladiš, kajti potem bi morala ležati v postelji, pa ne bi mogla iti na grob ljubega očeta.“

„Saj bom pazila“, je obljubovala Irma.

II.

Trume ljudi so hitele proti pokopališču. Tu si videl mlado ženo, oblečeno v črno obleko; tam žalostnega mladeniča, ki mu je pobrala neizprosna smrt najljubšo mater. Mimo teh pa je švignil izvožček, ki je opletal neusmiljeno z bičem po ubogem konju.

Tudi Irmo vidimo, kako stopa žarečega in veselega obraza proti kraju miru. Kaj vé otrok, kaj je smrt in nje rop? Njo je veselil samo venec . . .

Hitela je dalje, ozirala se po ljudeh, od časa do časa obstala in z odprtimi usteci ogledavala ta in oni grob . . .

Koliko lučic je gorelo na dolgih vrstah grobov! Tu so bile rdeče, tam zopet bele, zelene . . .

Kako je Irmo vse to zanimalo! Anica pa ni mogla ž njo, da bi jo opominjala, kdaj treba domov. Prehladila se je ubožica in morala je leči . . .

Nekak zatohel vzduh je ležal na tem kraju počitka, in če je stresla kdaj kaka temna žalujka svoj zeleni vrh, je postalo Irmi tako čudno pri srcu. . . .

Prišla je do očetovega groba. Pokleknila je . . . Pristrčno je povzdigala mala sirota svoji ročici proti nebu in prosila Vsemogočnega za rajnega očeta. Biserne solzice so ji lile po mladem licu, a sama tega ni zapazila. Preveč je bila zatopljena.

Tudi za mraz se ni zmenila; bala se ni, da bi se prehladila, ko je klečala na zmrzlih tleh.

Le o tem je razmišljala, kako mora biti lepo, če ima dober otrok ljubega očeta. . . .

Vstala je, položila venec na grob, obrisala si z ročico solze in odšla s pokopališča. Ko je pa prišla do vrat, ji položi star gospod roko na ramo in jo vpraša z mehkim glasom: „Dekletce, ali veš, kje je grob ranjkega I.?“ „O vem!“ odgovori Irma z zvonkim glasom. „Če hočete, Vam ga pokažem, saj ležé v njem m o j oče.“ In Irma hiti pred gospodom do groba. Tu mu pove, kako zelo je ljubila svojega očeta, pa da je venec, ki leži na ruši, prinesla ona in končno se ihté razodene gospodu, kako rada bi videla še enkrat svojega očeta. Staremu gospodu so zalile oči solze. Stal je ob grobu onega moža, ki je rešil življenje njegovemu sinu. Opazoval je že prej dekletce, ko je ihtelo ob grobu.

Vprašal je Irmo, kje stanuje, in šel je ž njo. Ko je vstopil, je videl takoj, da vlada tu revščina. Ah, koliko lepše opravljeno stanovanje je imel on! A kaj bi mu bilo najlepše stanovanje, da bi bil sam ostal na svetu. In da ima še sina — zato je moral leči v grob oče teh dveh sirot. In ni li zdaj njegova dolžnost, da pomaga sirotama, ki sta radi njega postali ubožni?

* * *

Bilo je leto pozneje. Irma in Anica sta bili zope^t na pokopališču. A ob strani Anice je stopal njen mož, sin bogataša, kateremu je rešil njen oče življenje, a moral pri tem sam v grob. Irmo pa je spremljal stari

gospod, ki otroka ljubi kot lastno hčerko. Sedaj ni manjkalo Irmi ničesar, vsega je imela v izobilju.

Irma si je pa za vse življenje zapomnila, da ljubezen do bližnjega ne ostane brez blagoslova božjega. Pa tudi uljudnost proti vsakomu, znancu in neznancu — ne rodi nikdar slabih sadov. Lepa beseda najde pač vedno lepo mesto.

Mijo Rujanov.

Pobožni vitez.

(Pravljica.)

Zivel je nekoč vitez, zelo hraber in bogaboječ. Če je šel iz svojega gradu ali če se je vračal domov, je moral iti čez veliko pokopališče, kjer so v starih časih sežigali pogani svoje mrličke. Pozneje je bila tam bitka. Na mestu so pokopali mrtve vojake, pa pozneje sezidali katoliško pokopališče in cerkev.

Kolikorkrat je pobožni vitez jezdil memo one cerkve v boj, ali če se je vračal domov, vselej je molil za pokoj vernih mrtvih. Nikdar ga ni bilo strah, ko je jezdil memo pokopališča, in najsi je bilo temno kot v rogu, ali pa naj je obsevala luna s svojimi bledimi žarki blede spomenike.

Ko jezdil nekoč spet od svojih opravkov domov, ga napade kraj pokopališča sovražna četa. Sicer se ni prestrašil sovražnika, vendar je sedaj uvidel, da ga ne more drugo rešiti kot beg. Bežéč memo pokopališča je zamolil besede 131. psalma, ki se glasé: „K tebi kličem iz globočine, o Gospod, Gospod, usliši moj glas!“ — In glej! komaj je izgovoril pobožni vitez te besede, kar začnó vstajati iz grobov mrlički, pa skle-nejo koščeno steno med preganjalci in vitezom. Sovražniki od strahu odbežé in vpijejo kot zverina. Vitez pa nepoškodovan prijezdi na svoj grad, ker so ga branili mrtvi, za katere je tolikokrat molil . . .

Ferd. Schmidt. — Osojski.

Planinska gora.

Stoji Planinska gora tam
Na njej je krasen božji hram.

Kako je cerkev sem prišla,
Pové nam pravljica le-tá:

Živel je grof pod goro to,
Ki hodil je na lov v goró.

Nekoč gre čisto sam lovit,
Še predno se zaznal je svit.

Čez grič in plan je pse drvil,
A ves napor zastonj je bil,

Utrujen zgrudi se na tla
In se oddahne, okreпча.

Nato pa spet hiti na lov,
Da ne bi prazen šel domov.

Iz šume jelen pridrvi
In tik pred grofom obstoji.

Grof petelina brž napne —
A jelen jo naprej udre.

In grof ga dalje je sledil,
Dokler ni ves utrujen bil.

Ko hoče iti pa domu,
Ne more najti več tirú.

Tak dolgo poti je iskal,
Da mrak je že na zemljo pal.

Tedaj obljubo naredi
In jo Mariji izroči:

Tod Bogu zidal hišo bom,
Če me privedeš spet na dom.

Nato zaspí grof prav sladko,
Nad njim pa čulo je nebó.

Ko zjutraj se iz sanj vzbudi —
Pred njim že grad njegov stoji.

V spomin rešitve čudne te
Sezida cerkev vrh goré.

Boleslav

Zvonček.

L. Arh.

Zmerno.

bim bom bim

mf

1. Ob zó-ri zvon-ček po - je
2. Ob os-mih v cer-kev va - bi
3. Zvo - ni „Ma-ri-jo zdra-vo“
4. Pre-gla-sno po-je vča - si
5. Le, ka-dar mrt-vim klen-ka

bim bom bim

bom, } Mo - lit - ve mo - lim svo - je, Na de - lo kli - cal
 O pol - dne pa ne za - bi Va - bi - ti me na
 De - vic De - vi - ci sla - vo I jaz pre - pe - val
 Ve - se - lje se nam gla - si; Še jaz ve - sel naj
 Ta - krat je pe - sem gren - ka, Pa kli - če v več - ni

bim bom bim bom bim bom

bom, } bim bom bim bom bim bom bim
 dom, }
 bom, }
 bom, }
 dom, }

V pozni jeseni . . .

„Muren, oj orglavček, pridi no ven!“ — —
Murenček več me ne sliši.
Mraz je . . . a njega objel je še sen
V gorki podzemeljski hiši . . .

„Ej, ve kobilice,
Drzne skočilice
Slabe ste volje?
Kaj, da ne skačete
Več mi čez polje?“

In pa metuljčki vi,
Kje ste zastali?
Siti medu ste kje
Vsi podremali . . .“

Vse je prazno, vedno tiše,
Vene že poljana,
V jutro jo pobeli slana,
Ostra burja čez-njo piše.

Josip Bekš..

Rešitev zastavice št. 10.

Molek — mleko.

Prav so uganili: Furlani Pepina, Štefanka in Romana v Ilirski Bistrici; Fatur Ivan, Slavko in Kristina, učenci na Rakeku; Trafenik Neža in Florijan pri Sv. Florijanu (pri Rogatcu); Kočar Ana in Maček Ivana, učenki pri Sv. Lenartu (pri Ljubljani); Golihleb Marica v Mozirju; Smolič Marica, učenka IV. razreda v Postojni; Meglič Roza na Vranskem.